

Dne 3. února 1944 člen Blaníku Josef Kazda z Novokrajeva odeslal vrchnímu velení Rudé armády telegram, kterým žádal o instrukce, jak dosáhnout spojení s 1. čs. brigádou v SSSR.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

2/94
ročník 4

2. 29. Olomouc

Hlavní úkoly Sdružení v letošním roce

Nejzávažnějším a nejdůležitějším úkolem je sepsání nezkreslených, pravdivých dějin volyňských Čechů jak pro nás, ještě žijící, tak pro naše potomky, ale i pro historii a poučení našeho národa vůbec. Tento úkol byl nám uložen stanovami jako prvořadý před třemi roky a lze jej rozdělit na dvě části. Tou první bylo vypracování též t.j. stanovení obsahu publikace a druhá zahrnuje konkrétní pomoc Sdružení při vyhledávání faktů, které zpracovatel publikace nenajde v žádném archivu. K téžim, vypracovaným J. Vaculíkem, se mělo vyjádřit asi padesát dotázaných krajanů. Někteří však dosud neodpověděli. Doufáme, že naši prosbě vyhoví další krajané a ve větším počtu, především členové ÚV, kterým jsme je v nedávné době znovu zaslali. Současně probíhala kampaň pro sepsování a shromažďování kronik českých obcí na Volyni, která přinesla jen částečný úspěch. Za dobu existence Sdružení a ze soukromé iniciativy jeho zakládajících členů z období před jeho vznikem, se podařilo shromáždit kroniky nebo jen podklady pro jejich sepsání z více než čtyřiceti obcí. Dalším zdrojem informací pro budoucího autora historické publikace jsou údaje, které se podařilo shromáždit během opatrování podkladů pro vydání historické mapy Volyně o které bude dále zmínka. Významným zdrojem informací o východní části Volyně, která z hlediska potřebných údajů na tom byla nejhůře; je pozůstalost známého učitele, krajana Alexandra Enta, kterou máme v současné době k dispozici. Z tohoto přehledu je vidět, že autor plánované historické publikace bude již mít z čeho čerpat.

Dějiny bude psát historik z povolání. Je jím, jak bylo původně dohodnuto, doc. dr. Jaroslav Vaculík z Masarykovy univerzity v Brně. Musíme mu však i nadále všichni pomáhat. Pokud to bude nutné, můžeme k získání některých informací vyzvat krajané ve Zpravodaji. Měli by však odpovědi zasílat v požadovaném termínu.

Vypracované téže a další podklady a materiály k připravované publikaci budou

projednány na prvním volyňském sympoziu dne 28. února 1994 v Praze 2, Legerova 22, od 9. hodin. Hosté budou srdečně vítáni. Nutno poznamenat, že požádání sympozií a seminářů nám uložily rovněž naše stanovky. Dosud se však bohužel nekonal. Nenašli se iniciativní organizátoři. Tato vědecká, historicky zaměřená, sympozia se budou konat i v dalších měsících, vždy na aktuální, dosud ne zcela objasněná, temata a úseky naší historie.

Výraznou pomoc pro sepsání našich dějin nám rovněž poskytne putovní výstava "Osudy Čechů na Volyni", kterou připravovalo po dobu více než dvou let Národní muzeum v Praze, jejíž zdařilá prezentace se slavnostně uskutečnila dne 8. 2. 1994. Vlastní vernisáž bude pak v březnu v Žatci. Je to velká událost v našem životě, důležitý úsek naší činnosti v letošním roce. Je to prostě naše názorná historie, kterou lze vidět a také o ní slyšet z povolných úst. Je si též možné přečíst stručné informace u jednotlivých vitrín, ale také doplňovat výstavu svými postřehy, vlastními poznatky a vůbec kritickými připomínkami.

Podobný význam bude mít i vydání historické mapy Volyně. Je to další stěžejní dílo doplňující a zpřesňující naše dějiny. Sem se řadí i druhá kniha V. Šimka "Volyňáci" připravovaná v rámci našeho edičního záměru v letošním roce.

Důležitým úsekem naší činnosti bude důstojné připomenutí a zhodnocení historických výročí. Jsou to především:

- 50. výročí vstupu volyňských Čechů do 1. čs. sboru v SSSR
- 80. výročí vzniku České družiny v Rusku
- 50. výročí Dukelské operace a účast volyňských Čechů v ní.

Věříme, že ve všech regionech, zejména však v největších centrech volyňských Čechů, budou mít charakter dobře připravených oslav s velkou účastí krajanů. I ty by měly být vkladem do naší historie.

V letošním roce nás čeká další nesmírně závažný úkol, to jest příprava a provedení konference SČVP. Tento náš nejvyšší orgán se

sešel poprvé v roce 1991. Dle stanov musí být konference delegátů ze všech regionů svolána nejpozději za 3 roky, tedy letos. Stane se tak v říjnu v Praze. Vlastní přípravu a provedení zajistí především předsednictvo.

Ze všeho co jsem dosud uvedl vyplývá, že je před námi velká práce. Musíme vynaložit značné úsilí, abychom všechny úkoly splnili. Vystává zde bohužel varovné znamení a tím je naše personální situace - především pokročilý věk a narušený zdravotní stav téměř všech členů předsednictva.

Pro dosažení našich cílů měli bychom intenzivněji vyhledávat mladší, schopné pracovníky. Dosud se nám to nedaří. Zejména se nedaří získat funkcionáře. Často se spíše setkáváme s upozorněním, že někteří členové by raději ze svých funkcí odešli, že již jsou unaveni, a že by měli přijít jiní, noví. Toto nepokračování na str. 2

PUTOVNÍ VÝSTAVA V ŽATCI

Vernisáž putovní výstavy "Osudy Čechů z Volyně" spojená se vzpomínkou k 50. výročí vstupu volyňských Čechů do východní zahraniční armády koná se dne 15. března 1994 od 10.00 hod. v regionálním muzeu Karla Polánka, Žatec, ul. Husova 678 (u evangelického kostela). Po vernisáži a prohlídce putovní výstavy je společný oběd (proti hotovému zaplacení) v místních kasárnách. Zájemci ze všech regionů Sdružení nechť se přihlásí písemně nebo telefonicky nejpozději do 10. března 1994 na adresu: Anna Martišová, 438 01 Žatec, ul. Gorkého 1573, tel. (0397) 4831. Srdečně zvou organizátoři žateckého regionu Sdružení a OV ČSBS Louny se sídlem v Žatci.

Čtvrté zasedání

ústředního výboru našeho Sdružení, se konalo 13. ledna t. r. v Praze. Již samotný začátek jednání byl předznamenán určitým vzrušením vyvolaným návrhem člena předsednictva Ing. Václava Petříčka, aby ÚV zprostil funkce předsedy prof. MUDr. Vladimíra Dufky, CSc. za jeho autoritářské jednání, a to ještě před projednáním hlavních bodů programu. Procedurální otázky kolem tohoto návrhu trvaly téměř tři čtvrti hodiny a nakonec bylo rozhodnuto, aby byly předneseny hlavní zprávy a otázka uvolnění předsedy V. Dufky byla odložena až na dobu po projednání hlavních bodů programu.

Předseda V. Dufek seznámil ústřední výbor s některými problémy komisí, které nepracují, s odstoupením z funkce prof. V. Židlického ze zdravotních důvodů, s návrhy na ustavení smírčího soudu, na zřízení ústřední volyňské knihovny a archivu (nabídl pro tyto účely zdarma vhodnou místnost). Ing. J. Hofman informoval o stavu příprav putovní výstavy (píšeme o ní na jiném místě Zpravodaje), zástupce černobylských repatriantů VI. Ornst hovořil o některých současných problémech, které je sužují a hospodář Sdružení Ing. Stanislav Tošner přednesl návrh rozpočtu organizace na letošní rok.

V průběhu dalšího jednání vzal ÚV na vědomí návrat Rostislava Hlaváčka do funkce místopředsedy Sdružení, schválil, nebo vzal na vědomí navržené body usnesení k jednotlivým předneseným a písemně předloženým zprávám a návrhům. Vzhledem k tomu, že se k jednotlivým předneseným bodům programu rozvinula poměrně zdlouhavá diskuse nedošlo již k hlasování o návrhu na zproštění předsedy z funkce.

dokončení ze str. 1

zadržitelé stárnou s doprovodnými nemocemi nás všech v předsednictvu, většinou kolem sedmdesátky, je neúprosnou realitou. Musí nás to nutit k tomu, abychom se pracovně více semkli, abychom hledali lepší možnosti k splnění všech úkolů, především se zbavili negativních jevů jakými jsou občasně, ve své podstatě malicherné, vnitřní sváry, vyplývající většinou z nezdravých osobních ambicí, prestiže a nedostatku vzájemné tolerance.

Patřím však stále k optimistům. Věřím, že vše, co jsme si předsevzali, v letošním roce splníme. Prof. MUDr. Vladimír Dufek, CSc. předseda SČVP

Volyňští Češi a historie

Češi, kteří více než tři čtvrti století žili ve volyňské gubernii se odkazivě snažili o uchování památek na jejich tamější světybný život, jehož podoba je zatím zapsána jen v jejich paměti. Proto se dnes snaží, aby jejich společenství mělo nejen svou psanou historii, ale i vlastní muzeum, sbírku volyňských pamětihodností. Tento záměr známe už z let 1948 a 1949. List volyňských Čechů "Věrná stráž" uvažoval v listopadu 1950 o zřízení muzea v Žatci. Historická komise Svazu Čechů z Volyně organizovala sběr dokumentů a památek, které si volyňští reemigranti přivezli do staré vlasti. Práci sice zastavilo zrušení Svazu, avšak převážná část shromážděných dokumentů byla bezpečně uložena ve fondech Státního ústředního archivu.

Záměr vybudovat muzeum se znovu objevil v polovině osmdesátých let při schůzkách bývalých odbojářů, především volyňských rodáků, organizovaných paní Helenou Křikavovou. Při těchto tzv. "posledních čtvrtích" přišli ke slovu i požadavky historie. Aby byla zachována do té doby jen ústně tradovaná vzpomínka, vyzýval Václav Petříček k sepsování kronik českých obcí na Volyni. Paní Dr. Iva Heroldová z Ústavu etnografie a folkloristiky probudila zájem o soustředování památek z Volyně a vzkřísila tak původní záměr na zřízení muzea. Uskutečnění myšlenky však naráželo na nejrůznější předpisy. Až 5. dubna 1989 schválil OV ČSPB v Žatci ustavení "Zvláštní komise pro doplnění dějin volyňských Čechů a přípravu oddělení ruských Čechů v Památníku národního odboje v Praze". Když se pak po listopadu 1989 stala Komise jádrem nově vzniklého "Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel", vybudování muzea se objevilo mezi jeho prvními úkoly.

V březnu 1991, po jednání Ing. Jiřího Hofmana a Ing. Václava Petříčka, CSc. na ministerstvu kultury ČR, nalezla myšlenka muzea konečně přístřeší. Sdružení uzavřelo smlouvu s Národním muzeem, kde v oddělení novodobých českých dějin začal být na přelomu let 1991 a 1992 dávný záměr uskutečňován. Opravdové Muzeum, se stálým sídlem a expozicí mělo ale i zde jen malou naději na zrození a důstojné přežití. To, co nakonec za vydatné pomoci Sdružení prosadil Dr. Stanislav Slavík z Národního muzea, byla vlastně varianta dávných plánů: bylo třeba urychleně a profesionálně vybudovat a

udržovat řádnou sbírku všech ještě existujících památek, dokumentů, informací, všeho, co nějak připomínalo historii a osudy volyňských Čechů.

U toho se ale nebylo možno zastavit. Historie volyňských Čechů musela být představena veřejnosti. Z části sebraných památek a dokumentů, jejichž sběru se ujal Sdružení za metodického vedení Národního muzea, vznikla putovní výstava, která projde místy, kde žijí navrátilci z Volyně. Tam je vhodná příležitost ukázat volyňskou historii všem zájemcům, nejen volyňským Čechům.

Národní muzeum, Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel
Vás zvou k návštěvě putovní výstavy

1994: Žatec, Litoměřice, Teplice
1995: K. Vary, Liberec, ?
1996: Šumperk, Olomouc, Brno

Putovní výstava "Osudy Čechů z Volyně" je dnes již připravena. Zástupci státních orgánů, pamětníci, odborníci a novináři se s ní už seznámili 8. února 1994 v Národním muzeu. Slavnostně však bude zpřístupněna až 15. března v Žatci. Jaká je její další cesta je uvedeno na plakátu, kterým doplňujeme tento text.

Tímto však není započatá práce zdaleka u konce. Příprava putovní výstavy je práce jen součástí profesionálně zajištěného shromažďování a zpracování volyňských památek a sepsání volyňské historie. Jak to tedy bude, co je záměrem Sdružení i odborných spolupracovníků v Národním muzeu i mimo něj, to chce postupně vylíčit seriál článků, který jsme tímto skromným historickým přehledem zahájili.

J. Hofman, V. Petříček, St. Slavík

Píší o nás

Některé pražské deníky věnují v poslední době velkou pozornost problematice volyňských Čechů, zejména pak krajanům, kteří k nám přišli od Černobylu. Pokud jsme stačili zaznamenat, tak neaktivněji se udělením státního občanství černobylským krajanům zabýval deník Svobodné slovo, který kriticky hodnotí postoj našich úřadů vůči vlastním příslušníkům národa.

Velmi razantně zhodnotil tento stav dne 11. 2. 1994 ve Svobodném slově MUDr. Vít Šlechta z Pardubic, předseda České

společnosti přátel Izraele, když napsal: "Tuto skutečnost (že Češi od Černobylu nemohou požívat výhod občanství České republiky) si jako členové České společnosti přátel Izraele konfrontujeme s faktem, že mnohem menší stát Izrael byl schopen během jednoho roku repatriovat celkem 220 000 přistěhovalců, zatímco náš stát při své velikosti a ideálech, které navazují na odkaz T. G. Masaryka, není schopen během tří let vytvořit srovnatelné podmínky pro 1800 krajanů postižených černobylskou havárií."

Od nového roku do 11. února přineslo Svobodné slovo celkem devět vyčerpávajících zpráv věnovaných volyňským Čechům. O prezentaci putovní výstavy "Osudy Čechů z Volyně" v Národním muzeu přinesly zprávy tyto deníky: Lidová demokracie, Rudé právo a snad i některé další. Lidové noviny otevřely v polovině ledna t. r. projekt návratu 150 rodin kazašských Čechů. Agrární komora ČR se rozhodla pomoci databanky vyhledávat pro ně vhodné ubytování a pracovní příležitosti.

R. Hlaváček

50. výročí osvobození Dembrovky

Dembrovka byla ryze česká vesnička, založená v letech 1869-70. Před reemigrací zde žilo 58 rodin. Sousedila s českými obcemi Martinovkou, Hrušvicí, Omelanštinou, Hrabínou a Chomoutem.

V mírových dobách obec žila bohatým a kulturním životem. Ve velkém sále "U Dragounů" se pravidelně hrála divadla, která režíroval K. Václavík, zpíval zde pěvecký kroužek řízený F. Dvořákem, a při všech společenských událostech vyhrával místní dechový orchestr pod taktovkou T. Kadlece. Za války byl tomu všemu konec.

Před padesáti lety, 2. února 1944 dopoledne, přijela do obce ubytovací německá jednotka. Tentokrát už to nebyli zpušní, nadutí a sebevědomí hrdinové, ale vyčerpaní, zarostlí a unavení lidé. K velkému překvapení došlo v rodině u Samců, když se jeden z důstojníků najednou česky zeptal, kde se tu vzali Češi. Řekli mu, že zde žijí již více než 70 let. Na to on dodal, že pochází ze Sudet. Dále pokračoval, zda je jim známo něco o tom, že společně s Rudou armádou postupuje i československá jednotka, se kterou měli tu čest se setkat v boji o Kyjev. Samcovi se na oko tvářili, že o něčem takovém nevědí.

Toho dne, 2. února v odpoledních hodinách, sovětské jednotky postupující po silnici od Rovna na Mlynov obsadily sousední obec Martinovku. Odtud také ve večerních hodinách jejich rozvědka pronikla na Dembrovku. Němci v domnění, že se jednalo o útok partyzánů, se chtěli obyvatelům pomstít. Proto druhý den kolem poledne zahájili na

vesnici útok v síle asi jednoho praporu. Při útoku vyháňali občany z budov, sklepů a hnali je před sebou dál do vesnice. Sověští vojáci se urputně bránili německé přesile. Útok byl zastaven u Vegrchtů, silná palba a několik raněných německých vojáků přinutila útočníky k ústupu. Ve vzniklém zmatku se občané rozprchlí a poschovávali do sklepů nebo stavení. Jeden Němec stačil ještě hodit ruční granát do sklepa na dvoře u Stryjů, kde se schovalo několik osob. Na štěstí granát dopadl do peřin, došlo k výbuchu, při kterém byla lehce zraněna stařenka Kadlecová. Když boj utichl, starý Kadlec v nestřeženém okamžiku opustil sklep a rozhodl se vrátit domů, aby odvázal a vyhnal domácí zvířata z hořících stájí a odnesl s sebou to nejcennější, svoje housličky. To se mu stalo osudným, ustupující Němci ho zastřelili. Rodina ho později našla mrtvého, jak klečel v kuchyni opřen o židli a ve ztuhlé levé ruce pevně držel svůj oblíbený nástroj.

Po odražení útoku se sověští vojáci postupně z Dembrovky stáhli a ponechali zde několik předsunutých hlídek.

Němci však neupustili od pomsty a ještě téže noci pomocí svítilících zápalných stříel postupně zapalovali domy a hospodářské budovy.

Konečně třetí den v odpoledních hodinách se v obci objevily jako hlavní voj jednotky sovětské jezdecké divize. Němci tenkrát naposled po minometné přípravě se opět pokusili o útok, ale bezvýsledně. V tu dobu Rudá armáda přisunula na Martinovku kaťuše a zahájila raketovou

palbu na německá stavení. To přinutilo Němce k postupnému opuštění obranného postavení.

Fronta v obci stála čtyři dny a lidé z okolního kraje, když viděli tu hrůzu, která se na Dembrovce udála, nevěřili, že snad někdo z občanů tu tragédie přežil. Válka tentokrát obec krutě postihla. Byl zabit Teofil Kadlec, lehce raněna jeho manželka Anna Kadlecová a těžce raněn Václav Skalský. V boji o obec bylo zabito sedm sovětských vojáků, sovětský rozvědčík byl pohřben u Kubáčků na zahradě, tam, kde byl zabit, ostatní na českém hřbitově. Němců padlo údajně třináct, velké množství bylo raněných. Svoje zabitě a raněné si Němci při ústupu odvezli s sebou.

Nedozírné škody byly způsobeny na nemovitém i movitém majetku. Shořela dvě obytná stavení, dvacet jedna stodol, mimo to bylo poškozeno několik dalších hospodářských budov.

Bezprostředně za frontou byla na osvobozeném území zahájena všeobecná mobilizace. V Rovně bylo zřízeno čs. vojenské velitelství k zabezpečení nástupu volynských Čechů do čs. jednotky. Z Dembrovky bylo odvedeno 54 mužů. Ve válce padlo 9 občanů, 4 se vrátili jako váleční invalidé a zbylí, co zůstali naživu, měli většinou podloměné zdraví.

Vladimír Samec

Upozornění

Znovu upozorňujeme naše čtenáře, že distribuce knížek od V. Šimka a J. Pospíšila se až na výjimečné případy provádí přes regiony. S žádostí o jejich zakoupení se proto obraťte na vedoucí(ho) vašeho regionu. Ti, kteří si knížku od V. Šimka objednali včas (tj. do konce roku 1993) a byli zařazeni do centrální evidence, mají na její zakoupení přednostní právo. Vedoucí regionů tento výpis z centrální evidence obdrželi a měli by se jím řídit. Dodatečné objednávky mimo tento seznam budou vedoucí regionů vyřizovat jen potud, pokud nějaké knížky zbudou.

Paní Arela Goldschmidt z Izraele mne požádala o pomoc při hledání ženy, která se jako židovské děvče zachránila v české rodině bydlící v Rovně na Volyni. Hledané židovské děvče, narozené v roce 1938, se jmenovalo Kreindel Gildin a bylo dcerou Mordechaj a Mania Gildin, rozené SjukZuk. Mordechaj Gildin žije v Izraeli a od skončení války stále pátá po své dceři Kreindel. Pokud víte cokoliv o osudu této hledané ženy, sdělte to na adresu: Ing. Václav Petříček, Malinová 19, 106 00 Praha 10.

Václav Petříček

Pěknou pozinkovanou střechu měl tento dům na Olšance okr. Čudnov Volyňsk. Moje rodina v něm spokojeně bydlela až do roku 1925. Tenkrát ale ta nevídaná spousta plechu padla do oka lidem z tamní traktorové stanice: zazdalo se jim, že by jí dovedli využít lépe než my, a tak jednoho dne přijeli, bez dlouhých řečí střechu strhli, zavezli na traktorovou stanici a tam z ní nadělali kbelky na vodu, které se daly výhodně zpeněžit. Nato dům rozebrali a postavili si jej na dvoře traktorové stanice. Nás z domu vyhnali a nebyť strýčkovy dílny, asi bychom zůstali na ulici. Dnes už se tomu dokážu zasmát, ale věřte, že tenkrát nám veselo nebylo...

Marie Žďárská roz. Hrochová

Zprávy z regionů

Chesko

Dne 7. února t. r. se konala ustavující schůze nově zřízeného krajského regionu v Chebu. Schůzi svolal přípravný výbor v čele s paní Ludmilou Mácovou, která byla potvrzena do funkce vedoucí regionu a poté kooptována do ÚV Sdružení. Další funkce v regionu budou vykonávat pánevost Rostislav Pančíř a Josefu Janatka. Hospodářské záležitosti byly svěřeny paní Lydii Ollmanové. Zprávu ze zasedání našeho ÚV Sdružení podala paní Mácová, která také oznámila, že byli získáni další členové a vybrány členské příspěvky na letošní rok. V současné době jsou vyprodány všechny knihy V. Šimka. Na některé další zájemce se tato kniha již nedostala. Dále bylo rozhodnuto objednat 50 kusů sbírky veršů od J. Pospíšila. Pan Mácová věnoval na činnost regionu 500 Kč. Za tento obnos jsme dárči velmi vděční.

JaK

Praha

Masopustní večírek. V pražském hotelu Juliska se dne 3. února t. r. sešlo 96 krajanů s rodinami, aby si při hudbě pana Pecha z Úval zapívali, zatančili, zavzpomínali a oslavili tak masopust. V této souvislosti je naší milou povinností poděkovat všem, kteří se o veselou oslavu masopustu zasloužili. Byl to pan Mikuláš Světek, který obstaral hudbu, paní Alice Slavíková a pan Václav Petříček, kteří přečetli ukázky z bohaté sbírky pana Václava Širce, jímž přítomné zaujali a pobavili. Dále to byla paní Helena Křiváková, která oživila zábavu jí vlastním humorem. Paní Marie Nečasová a Dobromila Janáková se ujal nevědného úkolu starat se o finanční stránku večírků. Ke spokojenosti přítomných přispěly také krajané Antonie Kramná, Marie Tůmová a Helena Tvrzová, které napekly plně mísy těch našich volyňských koláčků a cukroví. Zasloužený úspěch skládaly také krajané, které obohatily náš jídelníček dalšími donesenými dobrotami. Nelze opomenout ani zaměstnance hotelu, kteří nemalou měrou přispěli k vytvoření útulného prostředí. Za neobyčejně zdařilý večírek vděčíme především vedoucí pražského regionu, paní Ireně Malínské, která neokázalou srdečnost dokázala připravit a uspořádat tak vřelá a zajímavá posezení, na kterém bylo nám všem moc dobře. Spokojenost všech zúčastněných je možno posoudit také z toho, že většina z nich vytrvala až do uzavřít hodiny hotelu.

Václav Mastný

Litoměřicko

Naše krajané z oblasti Černoabyly jsme poprvé navštívili hned v den jejich příjezdu, 26. 10. 1993. Při naší třetí návštěvě se všichni krajané z osmi rodin sešli v jednom bytě a tam jsme se snažili jim odpovědět na jejich dotazy a vysvětlit, jak překonat první překážky. Největším jejich problémem je neznalost českého jazyka, protože byli roztroušeni po různých místech Běloruska. Sťahovali se do Čech, protože byli jen 70 km od Černoabyly a pociťovali následky jeho havárie na svém zdraví. Tito krajané by potřebovali pomoc od Sdružení nejvíce, ale pro dost velkou vzdálenost od Litoměřic nemůžeme je navštěvovat tak často, jak by to jejich současná situace vyžadovala. Prosíme proto ty krajané, kteří jsou zde již déle, v Kuřívotech a Stráži p. R., aby těm, kteří to potřebují poradili jak je možno řešit vzniklé problémy.

Za litoměřický region Miloš Dědková

CK PANCEST-Pánková

Vám nabízí zájezdy:

Paříž 15. 4. - 18. 4., cena 2 200 Kč
zahraníci, luxusním autobusem, pojištění, ubytování a snídaně v hotelu, průvodce

Rovno - Malín - Luck

9. 5. - 15. 5., cena 2 900 Kč

Ubytování v hotelu, plná penze

Itálie - 8 dní v moři

3. 6. - 12. 6. 2 700 - 2 800 Kč

1. 7. - 10. 7. 3 150 - 3 350 Kč

9. 9. - 18. 9. 2 200 - 2 650 Kč

Ubytování v apartmá včetně dopravy, pojištění a průvodce

S ohledem na množství připravovaných krajských akcí v tomto roce oznamujeme v předstihu, že setkání žáků Matice školské v Lucku se bude konat dne 4. 6. t. r. ve Stovolínkách, v okrese Č. Lpa. Pořadatelé této akce, manželé Opočenští, sdělují, že pozvánky na toto setkání budou rozeslány včas.

Vladislav Opočenský, Chotíněves 70, 411 46 Liběšice

Blahopřejeme

Naše krajané, paní **Jadviha Somolová**, rozená Čarnecká z Oračova, původem z Vrby-Smolárny, se dne 10. února t. r. dožila 83 let. Klidně stáří, dobrou pohodu a hlavně pevné zdraví jí přejí její děti s rodinami.

Jiří Somol

SMUTEČNÍ OZNÁMENÍ

Paní Božena Drobilíčková oznamuje, že její rodiče, kteří pocházeli z Michny-Sergejevky a posledně bydleli ve Smolíně, zemřeli ve velmi krátké době po sobě: maminka, paní **Anna Kondíková** ve věku 81 let dne 23. 7. 1992 a tatínek, pan **Vladimír Kondík** ve věku 87 let dne 19. 9. 1993

Naše krajané, paní **Marie Pelantová** roz. Svobodová z Klůčku, původem z Buršovky, zemřela dne 16. 1. t. r. Její manžel Jaroslav, voják čs. armády byl smrtelně raněn při bombardování Rovna v r. 1944. Na paní Pelantovou budou vděčně vzpomínat všichni, kdo zažili, jak obětavě - sama těžce pracující - pomáhala vážně nemocným v svém okolí.

Za krajané žateckého regionu Olga Kadavá

Ve věku 80 let zemřel náš krajan, pan **Václav Řehák** z Nového Města p. Smrkem, původem z Novoslepek. Jako příslušník čs. sboru v SSSR se zúčastnil boji o Dukelský průsmyk, kde byl zraněn - s trvalými zdravotními následky zranění se potýkal do konce života. Rozloučení s naším krajanem se konalo se všemi vojenskými poctami, které zajistily vojenské útvary z Litoměřic a z N. Města.

Za krajané tyřdánstského regionu Evžen Silný

Dne 4. prosince 1993 zemřel po delší nemoci ve věku 80 let náš krajan, pan **Václav Kulhánek** z Oseka, původem z Malinovy na východní Ukrajině. Jako příslušník čs. sboru v SSSR se zúčastnil osvobozovacích bojů, za což byl také vyznamenán. Do vlasti se však mohl vrátit až v prosinci 1992. Nikdo však netušil, že jeho nelehká životní pouť skončí tak brzy. Ze svého návratu do vlasti se radoval necelý rok.

Za krajané teplického regionu Vladimír Pospíšil

Naši jubilanti

Dne 25. ledna 1994 se dožila 90 let paní **Ludmila Doležalová** z Modřic u Brna, která se narodila v Žilavě u Mírohošť-Závalech na Volyni. Do dalších let hodně zdraví, spokojenosti a dobré rodinné pohody za celou velkou rodinu, přátele a známé přeje

dcera Marie Hueberová

Dne 22. 2. t. r. se dožívá 80 let naše krajané paní **Antonie Řebíková** z Úsova. Jubilanťka je dosud čilá a plná energie. Milá Tonicčko, kéž Ti ten elen vydrží ve zdraví ještě dlouhá léta. Za celou rodinu i region Mohelnice přeje

Emilie Jarmarová

Dne 19. ledna t. r. oslavil 80 let náš krajan, pan **Josef Martinek** z Jaroměře, původem ze Selenčiny na východní Volyni. Ve stejnkroji vojáka prošel válečnými cestami dlouhých šest let a nakonec zakončil na jaroměřském gymnáziu, kde působil celých 35 let. Do dalších let mu jeho bývalý kolegove, absolventi gymnázia a krajané přejí dobrou pohodu a pevné zdraví.

Za jaroměřskou skupinu krajanů jubilantovi přeje Boris Iljuk

Dne 4. ledna t. r. se dožila 70 let naše krajané, paní **Anna Turková**. Nejen k narozeninám, ale i do dalšího života jí přejeme hodně štěstí, zdraví a dobrou pohodu.

Náš krajan, pan **Vladimír Erps**, dne 2. února t. r. oslavil ve zdraví a pohodě 70 let. Do dalších let mu přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Za krajané karlovarského regionu jubilantům přeje Věra Pelcová

Dne 23. února t. r. oslavil 70 let náš krajan, pan plk. Ing. **Vladimír Fros** z Brna. Jako devatenáctiletý nastoupil se svým bratrem Antonínem do čs. sboru v SSSR. Do vlasti se vrátil jako pilot-stíhač. Byl mezi prvními, kteří začali létat na nadzvukových letounech. Hodně dobré pohody a hlavně pevné zdraví jubilantovi do dalších let přejí krajané z brněnského regionu.

Josef Kučera vedoucí regionu

Dary

Na tiskový fond

Vladimír Kunášek ze Žatce 250 Kč, Josef Albrecht z Kadna 200 Kč, manželé Papírkvi z Chotíněví 150 Kč, Olga Vašíčková z Liběšic u Litoměřic 100 Kč, Helena Pavelková z Velkého Oseku 100 Kč, Lydie Doležalová z Vyšehořovic 100 Kč, Marie Janková ze Dvora Králové n. L. 100 Kč, Z Vyšehovic věnují Marie Obhálalová 150 Kč, Libuše Krčmová 150 Kč, Libuše Maňhalová 100 Kč a Lenka Vlachová 100 Kč. Z Prahy věnují Marie Nosková 100 Kč a Ing. Světlana Kulichová 100 Kč. Marie Hueberová z Lysé n. Labem 50 Kč, V. Švihlíková z Prahy Nebušic 50 Kč, Anna Englická z Těšovic u Bochova 50 Kč. Z Horního Jelení věnují M. Polyščíková 50 Kč a A. Faltrová 50 Kč. Antonín Hlaváček z Jesenice u Rakovníka 50 Kč.

Na fond Sdružení

Dar regionu Podbořany, výsledek sbírky ze dne 17. 10. 1993 (uveřejňujeme opožděně, hospodář se omlouvá) 500 Kč. Z Prahy věnují Nada Laubová 1000 Kč, prof. Vlastimila Abdan-Abžoltovská 500 Kč, Lída Horáková 200 Kč, Anna Maroušová 100 Kč a Ing. Světlana Kulichová 100 Kč. Helena a Václav Čiglovi z Libiny 200 Kč, Dr. František Nosek z Hustopeče 150 Kč, Josef Valeš ze Žatce 100 Kč.

Všem dárcům děkujeme.

Z ostravského regionu upřesňují zprávu z minulého čísla: Tradiční setkání krajanů i jejich přátel se bude konat v Suchdole n. O. dne 3. září 1994.

Václav Dubec, vedoucí ostravského regionu